

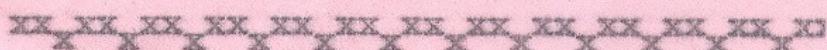
JECMINEK

J e ě m í n e k

únor 1983 [2]

O B S A H

Ubývání prostoru	1
Ty také vychovávej pohádkou	2
Příběhy	3
Nekonečné možnosti	4
LBP. Sen marnivý	5
Analýza	7
Na výletě	8
Jeden podzim za všechny. A tvůj podzim...	14
Joni Mitchell	16

Ubývání prostoru

Umrzlý sníh křupe pod nohou
Tak jako před rokem

Plamínek zapalované cigarety
V přízračném výbojkovém světle
Zimního sídliště

Tvá andělecká křídla se vznáší
Nad nedokončenými výkopy kanalizace

Daruješ mi alespoň kousek
svého provazu ?

Ladislav Šenkyřík

Ty také vychovávej pohádkou

V jednom malém městě žil chlapec Péťa. Měřil jeden metr a dvacet centimetrů. Vážil čtyřicet kilo. Maminku a tatínka vždy trpělivě poslouchal, stál zpíma a díval se jim do očí. Chodil do druhé třídy. Množiny mu nedělaly potíže. Zabýval se témito záležitostmi: škola, spánek, večerníček, hra s níčem, mytí, jazz, čirání, kakání, četba a rodinný život. Měl to takto zapsané ve svém deníčku. Jeho život probíhal v ustálených formách. Až jednou se to stalo. Ve vyučování se paní učitelka bavila o příslivých. Vyzvala děti, aby každé nějaké řeklo. Honzík, který tehdy seděl vedle Péti, vstal a řekl: "Devět řemesel a desátá bida." Paní učitelka ho pochválila a hodina českého jazyka probíhala vesele dál. Avšak Péťa byl od této chvíle smutný. Vzpomněl si totiž na svůj deníček. Měl v něm zapečáno devět dětských řemesel a jednu bidu - rodinný život. Byl smutný mnoho dní. Pomohla mu maminka. Řekla mu: "Péťo! Péťo!" "Rodinný život nemí žádné řemeslo. A přihlásila ho do kulturistiky. A nyní děti běžte spát. Dobrou noc. Vy si myslíte také, že rodinný život je řemeslo? Vy uličníci!

- rub -

Nelze žít bez naděje, čili nelze prohlédnou souvislost mezi každodenními beznadějemi.

Existuje jediný skutečný pocit štěstí: vědomí, že již nikdo se ~~nemá~~ hůře než já.

- t -

Václav Burian

P Ř I B Ě H Y

I.

Vedli dítě za ruku a když se zastavili, řekli:
"Zde je na místě plakat."

Plakalo.

Ušli kus cesty a řekli:

"Zde je na místě mít vážnou tvář."
Mělo vážnou tvář.

Na třetí zastávce řekli:

"Zde je na místě prosit."

...

Příště už to vědělo samo.

II.

Čerti byli chlupatí a rohatí. Kotle visely
z trojnožek, mnohokrát letované,
a topilo se pod nimi starými pneumatikami.
Smrdělo to sírou a čas se vlekl jako nahoře.
Mudre, bohovědec i básník se urazili
a už nikdy nepromluvili na Boha ani slovo.
S čerty se zato sprátelički poměrně rychle.

Nekonečné možnosti

/pokus o recenzi/

Není člověka, jenž by se nám dokázal podívat do očí ...
 Pohledem do očí nastává rozumový zkrat: vidíme, že jsme viděni, že vidíme, že jsme viděni /atd./. Je to nekonečné, nelze to domyslet, je to Achillova pata přírody vyštavěné na principech prostorové a časové omezenosti.
 Smrtelník se nemůže s pohledem do nekonečna vyrovnat, neexistuje pro něj nic absolutního, ani absolutní pochopení, jen myšlenky - poznatky na cestě k pochopení domnělému. Myšlenkový zkrat je ovšem cesta tak krátká a přímočará, že zcela bezduchá.

Ane, je řeč o diskusi, tzv. plodné. Lze jí docílit za jistých podmínek: oba komunikující musí nutně trpět určitou opticky přesně definovanou krátkozrakostí. Pak teprve mohou při vzájemně objasňovaných úhlech názoru na objekt dospět ke konstruktivním závěrům.

Jsou ale také případy, kdy silně krátkozraký diskutuje s bystrozrakým nebo dalekozrakým. Zde dochází zřejmě k opaku myšlenkového zkratu: k názorovému bloudění.

Ne, nelze se již déle vyhýbat slibu nás, lidí úzkých využadřovacích možností /sebou samými ohraničených/ podat zprávu o lidech Možnosti takřka nekonečných:

Tedy za prvé...

/pozn. autora: vzhledem k nezdravému bujení recenzi v poslední době, dohodla se redakce na jednotném zkrácení těchto útvarů na patnáct rukopisných řádků/

LBP

Jsi roztomilá, tys moje malá LBP.
Ne, nemáš ony kypré tvary barokní,
však postava tvá ztepilá je,
krásná a plná,
plná kouzla a překvapení i božské zkušenosti
nevinné.
Tak přírodní a přirozené, až zdá se panenskou
že je.
Ba, já vím své já už tě znám,
a v tom byla ona chyba,
ta něžnost si mě podmanila,
Teď musím myslet na báseň,
v níž vystihnout chci tebe.
Tvou zkušenosť, tak nevinnou,
která nás překvapí i potěší,
kterou by nikdo nečekal, však každý
rád by požadoval.
Hle, jak jsi rozporuplná, no zkrátka,
kousek ženské líbezné a barokní.

Sen marnivý

Mně zdál se sen.

Byl to ten z třetí kategorie, ten barevný a plný sebe,

že člověk vstoupí do něj jako do tvé něhy.

Je přímým účastníkem všeho dění,
reálnou součástí ne vždycky redundantní,
a pak ten člověk jenom uvažuje,
zda plané snění bylo to či
příliš neskutečná skutečnost.

Já seděl vprostřed krásné loučky plné barev,
a přece barvou výjev zdál se černě ponurý.

Já ponořen byl /duševně?/ v maličkou tůňku,
však studánka to nebyla, jen naspod,
až úplně dole, vyvěral pramen jemnounký,
ni vody ani tekutina svlažující hrdlo.

Byl to ten božský mok, jímž oplývají všechny
ženy,

ten vonící služebník lásky.

A já jsem naplnil tu něžnou tůňku sebou,
svým já, svým mužstvím ubohým,

já letr, gauner, darebák.

Stejně však jako pokázdé na vrcholu rozkoše,
když v tobě sdílím jediněčné místo slasti

Ladislav Šenkyřík

A N A L Í Z A

Pozdě k ránu přišel a chvíli trvalo, než se mu podařilo zažehnout plynová kamínka. Přecházel pokojem a z ohledu k sousedům se snažil vyhýbat praskajícím místům. Chvíli přemýšlel, zda má smysl, aby se jako obvykle převlékl do domácího. Po neúspěšném pokusu pokračovat v práci z předešlého dne se položil na postel.

Díval se na ni. Hlavou mu netáhly žádné myšlenky, jen se nejistě rozhlížel po důvěrně známém prostředí stěsnaného bytu. "Podívej, vždyť vidíš, že to stejně nemá cenu." Neodpovídal. Možná se dalo předpokládat, že ani není co odpovědět. "Chceš udělat kafe nebo už musíš jít?" Neměl rád vzpomínky a vždycky dobré ovládal metodu, jak se jich zbavit. Teď však nemyslel ani na vzpomínky ani na metodu. Spíš jen tušil, že metoda selhává tam, kde vzpomínky přestávají mít smysl. Kde přestává mít smysl jakékoli činnost, tedy i metodické zapomínání. Nemířil ze smutku nebo proto, že by neměl co říci. Mohl říct třeba - Bylo nebylo, žil jednou jeden Matěj - nebo -- Jaro je na spadnutí - nebo - Kafe nedělej, za chvíli mi jede autobus. Měl spoustu dalších, lepších i horších možností. Jeho roztažený zrak v nestejnych intervalech narážel na stejné místo. Nedíval se na nic určitého. Díval se na ni./

Zůstal ležet bez hnuti a pozoroval vysoký strop strobolylého činžáku utápějící se v přítíži vrhaném stolní lampou. Přitáhl kolena k hrudi a pomalu roztáhl nohy. Snažil se vcítit do pocitu ženy při pohlavním styku. Jednu chvíli se mu zdálo, že se pokus začíná dařit. Probíhalo jím divné mrazení, které dříve neznal. Rozesmál se nahlas a řekl si, že je na nejlepší cestě na psychiatrickou kliniku. Vstal, převlékl se a uvařil si kávu. Pustil se do práce, opuštěné od včerejška na psacím stole.

Byl celou noc pryč.

Tomáš Tichák

NA VÝLETĚ

Stál jsem na samém okraji propasti. Dno se ukrývalo kdesi hluboko v mracích. Necítil jsem závrat, neznámého se nebojíme - například budoucnosti. Strašná je jen jistota, přítomnost je ostrůvek vznášející se v mlze...

Stál jsem na vršku kopce a ten se mnou kamsi odlétal.

A Dáša, které jsem nesměl říkat Magda, mi opět zmizela za neprůhledně bílým stromem. Sundal jsem zbrusu nové lyže a už nejméně po sté z nich oškrabal namrzlý sníh. Z velké dálky na mně něco volala. Sníh toužil po mých běžkách víc než já po ni.

"Zvedej paty a ne špičky!" znělo to spíš ale jako: Jsi-li malý, nepomůže ti stoupat na špičky.

Po stoprvé jsem se mohutně odrazil a vyrazil několik kroků zvedat paty.

"Magdo," tak jí směl říct jedině Zdeněk, "tak ať jede někdo místo nás." Bylo už tak s podivem, že Šek do kina s vysokou herečkou.

"Slyšela sjem, že po neděli přijde obleva," její zklamání z oblevy Zdeňka přesvědčilo.

"Nebo jed s někým jiným." Magda Zdeňkovi patřila.

Mne začalo už teď oblevat horko.

Karel s Petrem a Janou se před chvílí chlubili praečné sehnánymi vstupenkami na sobotní koncert.

Koncert se nekoná a vím to jen já.

Kdo ví, kdo ve skutečnosti patří Dáše? Ne, ví to všichni, může ale ona tušit, kdo patří mně?

Jsem špatným hercem, mám strach, že budu pochopen, děsim se, že budu odhalen. Mí společenské sebevědomí je mizivé, ale věřím ve zjevení pravdy v mezních sítích tuacích. Opovrhoji bontónem a kouzlem osobnosti a závidím těm, kdo jimi vládnou. Zbožnuji to nejvzdálenější - tu nejsebevědomější a pro mne nedosažitelnou.

Ale věřím v bouře a horské vánice.
Koncert se nekoná a neřekl jsem to.

V horách bývá počasí proměnlivé, dnes se však od rána nezměnilo. Voda stékající z korun smrků se blýská v řezavém slunci a kače na propocenou silonovou bundu.

Čeká na mne a svačí, dostihuji ji zcela vysílen a ona mne nenechá ani vydechnout. Vznáší se jako motyl, jako bludička ve světlíkujících oteplovačkách. "Paty zvedat, rozumíš!" zdá se, že v těchto podmínkách místo aby pozbyla významu, nabrala teprve má nemohoucnost skutečného velehorského rozměru.

"Vertikální pohyb už ovládám," Ne, teď je jediným měřítkem mých kvalit fyzická kondice, rozumné argumenty neplatí. Jedinou poezii je jí radost z pohybu - to zase ne pro mne, bylo pošetile se domnívat, že vyjdeme-li nad oblaka, přestaneme být přízemní.

Propast se prohloubila a můj ostrůvek naděje zmenšil.

Konečně se objevila horská chata, mělam se objevit už před dvěma hodinami. Ze střechy stékaly dlouhé rampouchy, měli jsme štěstí a našli ve stísněné místnůstce dvě prázdné židle. Nohy mi trnuly v malých botách a promočené oblečení studilo jako led.

"Není to bezva výlet?" řekla a napila se nedobré limonády.

"Když se vyvede počasí, tak ano." řekl jsem já. Neboť nedovedla čist myšlenky, musela to považovat za vrchol mé dnešní najapnosti. Chtěla mne snad napřed co nejvíce pokořit a pak se vzdát? Nesmysl, a i kdyby, bylo by to Pyrrhovo vítězství. Jsou jistě situace, kdy bychom i Pyrrhem byli rádi, on však zvítězil čirou náhodou, ne z blahovůle nepřítele.

A byla tu také nejhorší vysvětlení: nechce ani prohrát ani zvítězit, prostě se jí jen líbí výlet - natolik, že to ani já nemohu ukazit.

Sedý polozopadlý svetr vedle nás se otočil. Pauza v hovoru si žádala pronést něco významného.

"Bez ohledu na počasí
lavina si to s kopce hasí"

Jsou hlasy schopné otřást mramorovými palácy, při tomto se otřásly hory. Z bílých rozcuchaných vpusů a vlasů na nás hleděly skleněné oči proroka. Stačil jsem zahlédnout hustě popsaný účet, ne tak Dáša.

"Myslela jsem, že tady laviny nepadají."

Prudce vstal, zvedl přes, nabral rovnováhu a zvolal: "Kéž jen jednou byl jsem pod ní
atsi je to staromodní!"

Uklidněn znova usedl, jeho oči byly sněhově bílé.

"My dbáme pokynů horské služby," řekl jsem a byl jsem opět poražen, poněvadž on sáhnul do záhybu svetu a vystrčil na světlo odznáček.

"Ještě předválečný..." dlouho hledal rým, dopil skleničku a začal z jiného konce: "Jestlipak by vás k napadlo, kolikáté dnes slavím narozeniny?"

"Ne," odpověděli jsme a podívali se na hodinky.

Nyní mu narušil verš až dosud spící souše, černo-vousý, mnohem mladší, ve stetru mnohem celistvějším: "Při našem zaměstnání můžeme slavit narozeniny každý den."

Věštec se na nás dlouze zadíval.

"Ach, v hluboké závěji

tisknuv své rty na její," zahřímal a v očích se mu zblesklo.

"My máme na sedle zajištěn nocleh," řekla Dáša.

"Každý zvlášť," upřesnil jsem, zdálo se mi to přiliš odvážné.

K organizovaným výletům a dálkovým pochodům jsem vždy cítil podvědomý odpor. Jako by se báli do přírody sami, spíš ale než touhu po přírodě naplněovaly tyto akce potřebu dobrovolného spolčování, prete také ty legitimace, odznaky a pentličky.

S Dášou jsem byl ochoten ~~bezjá~~ i já organizovat, snad to bylo i lepší. Zbavovalo mne to nevýhody bílého, jenž je na tahu.

Způsob organizace Dášina noclehu se mi zdál být jistou nadějí, možná není vše ztraceno, pro mne byl ovšem překážkou. Při jiné variantě by mi však mož-

nost spoluorganizace nebyla dána, to bylo jisté. A třeba takový způsob nocování nebyl coby narušující kolektiv vůbec přípustný.

Možná, že všechny organizace vznikly původně z jjakési nenaplněné milostné touhy. Přistihnul jsem se, že i já začínám toužit po odznaku a legitimaci.

Brodil jsem se s lyžemi na ramenou po kolena ve vlhkém sněhu. Bylo to, přece jen rychlejší. Dáša se mi už dávno ztratila. Fyzickým přemáháním jsem zahánil duševní trýzen a současně ji rozdynamchával.

Přemýšlel jsem o setkání s démonickým horalem, možná jsme byli svědky zrodu nějakého nového náboženství. Zůstává otázkou, jaká role bude přisouzena nám v budoucích evangeliích. Všechny úvahy končily stejně a vyhlídky byly čím dál ponuřejší.

Z ničeho nic jsem se ocitl pod rozcestím na hřebenu. Čekající Dáša ukázala hůlkou na cosi šedivého na obzoru a já nevěděl, je-li to hora či mrak. Právě tam dohoříval malý oranžový půlměsíček. Odrazila se a pomalu sjízděla po hřebeni dolů.

Nesadil jsem si lyže a vykročil její stopou. Kupodivu jsem se rozjel. Až už se náhle změnila kvalita sněhu s počínajícím soumrakem nebo díky většímu tření jel jsem a jel jsem stále rychleji. Jako bych se probudil do snu. Stromy kolem a větve nad mnou se pohnuly jako rozjízdějící se filmový pás a vzápětí jsem viděl už jen bílou stopu před sebou vpíjející se odstíny šedé do hluboké černí okolo.

A slyšel jsem burácivé, ohlušující ticho a v něm jen tichý šelest pod nohami, tišší a tišší, jak se rychlosť jízdy zvyšovala.

Řítil jsem se prudce jako balvan aniž bych věděl, jak zebrzdit. Až dosud jsem se takovou otázkou nemusel zabývat. Debrouvolný pád už ted nepřicházel v úvahu, vyjet ze stopy bylo vyloučeno. Úzko mi však ani trochu nebylo, byl jsem opojen nepoznanou radostí z divoké jízdy.

Ve zlomku vteřiny jsem minul žlutou postavu. Stála s lyžemi v ruce a zřejmě z nich oškrabávala namrslý sníh, zdálo se, že mi něco říká.

Ale já byl oslněn a ohlušen, nezastavil bych, i kdybych to uměl a neodpověděl, i kdybych rozmňěl. Ujel jsem svému hlasu i sám sobě.

Vůně zimy se valila přes mne a já ji koncentrovanou nasával. Pocity jsou úzce spjaty s vůněmi, některé vůně však nemůže žádný pocit vyvážit, jsou to sublimace positů samotných. Cítil jsem, jak mne studený vítr nadlehčuje.

Zvedl jsem hlavu a obloha byla zatažena černým mrakem, jenž nebyl horou. Současně s třeskutým zahřměním jej propletly modré žilky blesku. Vítr přidal na ostrosti a houstnul divoce poletujícími vločkami.

Černá s bílou se slily v jednolitou, šedivou vřířicí masu, v jejichž nárazech jsem se jen stěží držel zpríma.

Sklonil jsem hlavu a stáhnul čepici do očí, přestávalo být jisté, zda se vůbec pohybuji. A skutečně: sníh až dosud uhánějící vzad zpomaleval až se zastavil a potom - začal ujíždět opačným směrem. Kdybych v tu chvíli věřil ve fyzikální zákony, byl bych překvapen. Ted mi nebylo divné, že stoupám zpět do kopce, ani to, že celý kopec stoupá se mnou.

Vznesl jsem se, šedo bylo už i pode mnou, a teprve nyní jsem si vzpomněl na Dášu. Proč jsem vlastně nezastavil? A také na proroctví divého muže.

O lavinách jsem věděl jediné, že se v nich lze pohybovat plaváním; jiný styl než prsa neovládám, ale nezdálo se, že by to mělo sebemenší účinek.

Je to vůbec lavina?

Není to pouhá šed mé fantazie?

Neproniknutelná šed zvolna prořídla a já spatřil dole v mlze zející propast. Už ne ostrůvek, jen propast. A na dně malou žlutou tečku, hned jsem ji poznal. Byla to minulest nebo budoucnost? Marně jsem na ni volal a mával, z té dálky mžě nemohla poznat. Bylo mi jí líto, odvrátil jsem zrak a pohlédl vzhůru. Nepochybně jsem nadále stoupal. Nebe mne pohltilo.

Šerilo se. Dáša zastavila u mne.

"Žiješ?" Usmívala se.

Vyplétal jsem se pomalu z kořene vyvráceného smrku. Utrhlo se mi vázání, ale lgže kupodivu vydržely. Otisk, jenž zůstal v závěji, zdál se být pozůstatkem leteckého neštěstí.

"A co ty? Bouřky, vánice, laviny...?"

Oprášil jsem se čepicí a zvedl hlavu. V její ~~xxx~~ tváři se mihнул úlek: z laviny? Ze mně?

Setkají-li se dva přemýšliví lidé, přestanou myslit a začnou vyvozovat závěry.

Umění kráčí bláhově do prázdnna. Věda do něj pichá holemi a technika - hole jsou ze dne na den špičatější.

Jsou dobré informace a špatné informace, pravdivost coby kategorie se neuvádí.

Přiznávat si svou hlepoupost je nemoudré.

Kolik zlých jazyků znáš, tolikrát jsi člověkem.

Donedávna mnoho básníků končilo sebevraždou, nyní se často v mnohem pozdějším věku básníci teprve rodí.

Romány vznikají z aforismu: z nutkové potřeby zaměsit některým nesprávným výkladům.

Dokonalá taktika: umění zabřednout do situace, v níž rozepnutí prvního knoflíčku je jediným počestným východiskem.

Václav Burian

Jeden podzim za všechny

Zlatem bez lesku
paprsky jak řídký dešť
jen občas trhlinami zasvistí.
"A tolik jsme letos milovali!" Řikáš.
Myslíš, že na nic,
když vztekle kopeš do listí.

A tvůj podzim ...

Žádáš vypustit na zimu všechna moře,
aby do jara Země nepukla.
"Zase pak roztaje," dodává spoře.
"A ne-li, nestojí celý vesmír
za zlamaný halíř!"

+ + +

Nenastane ticho,
přestaneme-li hovořit se lží?
Nenastane ticho,
budeme-li se tvářit,
jako by nebyla?

+++

UŽ dávno ne na báseň
ale ještě k vydržení
je tisíc ranek egyptských.
V naději, že není-li útěchy,
není bolesti.

Teorie lží byla v našem věku tak dokonale rozpracována, že už ji dokonce někteří shledali pravdivou.

Absolutní roztržitost: nevytržitelnost.

Velké myšlenky si žádají velkého ducha. Žádostivost je ale slepá, a tak stačí v pravý čas rozpřáhnout ruce a budou naše.

JONI MITCHELL

Coyote

Jen žádnou lítost, Coyote
 Vycházíme z tak různých podmínek...
 Jsem ve studiích vzhůru celou noc
 A ty časně ráno vstáváš na ranči
 Mladičkou klismu budeš hřebelcovat
 Zatímco slunce stoupá na obloze
 A já právě dorazím domů pod paží cívku na cívce...
 Tohle se nedá pochopit
 Jak blízko na kostu na kůži, k očím,
 Ke rtům se můžeš přiblížit
 A pořád se cítit sám
 A pořád se cítit jen
 Jako vysílací stanice
 Nejseš šťastná třeba, závodník střemhlav
 Ujízdějící, ne, ne
 Tos jenom sebral stopaře
 Zajatce bílých pruhů dálnice

Viděli jsme hořet statek
 Uprostřed nicoty
 Uprostřed noci
 A míjeli jsme těsně tu tragédií
 Dokud jsme nestočili ke světlům bistre u silnice
 Kde hrála místní kapela
 A lidí sebou plácali na parketu
 A další, na co si vzpomínám,
 Je Coyote u mých dveří
 Tiskne mě do rohu a nechce slyšet "ne"
 Vytáhne mě na tanecní parket
 A tančíme pomalu těsně u sebe
 A ted má doma ženu
 Další ženu v předsíni
 Ale stejně to vypadá, že mě chce
 Proč ses musel tak opít
 A vést mě touhle cestou
 Tos jenom sebral stopaře
 Zajatce bílých pruhů dálnice

Dívala jsem se Coyotovi přímo do tváře
 Cestou do Baljennie blízko mého starého domova
 Projížděl vousatou pšenici
 Zapíjel jakési ocenění
 A jestřáb ho tahal za nos
 Coyote šel přímo do toho a "obstál při zkouškách"
 Měl ty samé oči - přesně jako ty.
 Pod svými tmavými brýlemi
 Soukromě zkoumáš veřejná místa
 A nakukuješ klíčovými dírkami do číslovaných pokojů
 Kde se hráči vylízávají ze svých ran
 A pojímají své chvilkové lásky
 A své prášky a masti, aby jim pomohli skrz tyto hrátky
 Jen žádnou lítost, Coyote
 To s jenom sebral stopaře
 Zajatce bílých pruhů dálnice

Coyote je v mléčném bufetu
 Upřeně pozoruje díru v míchaných vajíčkách
 Nabral si mou vůni do svých prstů
 A sleduje nohy číšnice
 Je příliš vzdálen od své zátoky
 Od svých grošáků, orlů a přílivů
 A klimatizované klece
 A vyjížďky po karbonových stuhách
 To hláskuji tak jasně
 Buď musí zůstat a bojovat
 Nebo odtud zmiznout
 Já sama už utéct zkusila
 Utéct a utkat se sama se sebou
 A s vášní
 Kterou zasils do téhle Eskymačky
 Do této stopařky
 Do té zajatkyně
 Krásných bílých čar
 Bílých čar na volné, volné dálnici

Černá vrána /Black Crow/

Temná a rozedraná
 Letí vrána
 Od strému k stromu
 Je černá jako dálnice, co mě vede
 Ted náhle klesá
 Zvednout něco zářícího
 Cítím se jak ta černá vrána
 Letící
 Modrou oblohou

Jela jsem přívozem na dálnici
 Pak i s autem do letadla
 Letadlem k taxíku
 A taxíkem k vlaku
 Jsem na cestách už tak dlouho
 Jak bych ještě mohla znát svůj domov
 Kdy ho zas uvidím
 Jsem jako černá vrána letící
 Modrou, modrou oblohou

Ve vyhledávání lásky a hudby
 Celý můj život byl
 Ozdobou
 Zkažeností
 A klesáním, klesáním, klesáním, klesáním
 Klesáním pro každou zářící věc
 Presně jako ta černá vrána letící
 Modrou oblohou.

Vyhližím ráno
 Po celonočním bdění
 Pohlédla jsem na svůj ztrhaný obličeji v koupelně
 Pohlédla jsem z okna
 A uviděla tu rozedranou duši vzlétnou
 Uviděla jsem černou vránu letící
 Modrou oblohou
 Ach, jsem jak ta černá vrána letíc
 Modrou oblohou.

Stíny a světlo /Shadows And Light/

Každý obraz má svůj stín
 I nějaký světla zdroj
 Slepota, slepota a oči nepokoj
 Nebezpečí patronů a mesiášů
 Vychválení parazitů
 Slepota, slepota pohledů
 Celým světem zastrašen
 ďábel krutosti
 Celým světem vykreslen
 ďábel rozkoše
 Mytický ďábel věčných zákonů
 Vládne nad slepotou, slepotou pohledů

Pláťáky v rezervovaných jídelnách
 Bloudí horníci v paprscích lateron
 Noc, noc a den
 Úlisné úsměvy na prezidenty
 "Svoboda" načmáraná v metru
 Je to jak noc, noc a den
 Celým světem zastrašen
 Bůh krutosti
 Celým světem vykreslen
 Bůh rozkoše
 Mytický bůh věčných zákonů
 Vládne nad během nocí, nocí a dnů

Kritici všech vyznání
 Soudí v černé a bílé
 Říkají toto je špatné
 Říkají toto je dobré
 Přinuceni nařízenou korouhví
 Či ideály, za které bojujeme
 Za špatné, dobré i špatné
 Celým světem zastrašen
 Člověk krutosti - Kainův znak
 Celým světem vykreslen
 Člověk rozkoše - znova narozen, znova zrozenému
 Člověku zákonů, věčně porušovaných zákonů
 Který vládne špatnému, špatném i dobrému
 Špatnému i dobrému

- ukázky z připravované antologie písňových textů Joni Mitchellové
- přeložil Ladislav Šenkyřík

